

ถอดถอดอักษรย่อว่าพืงในป่าช้า

จับคู่คำและความหมายด้วยการนำตัวอักษรหน้าความหมายมาเติมลงที่ที่ว่าง
หน้าเลขข้อ

..... ๑. มณฑล	ก. เวลากลางวัน.
..... ๒. วิกาล	ข. ตั้ว, หมู่, กอง.
..... ๓. ชลุก	ค. หยุดชะงัก.
..... ๔. แถก	ง. เบียดเบียน, ทำร้าย.
..... ๕. เกราะ	จ. นอกแบบ, นอกทาง.
..... ๖. ทิวากาล	ฉ. ยามค่ำคืน.
..... ๗. รโหฐาน	ช. ซื่อตังกันเล่น ๆ ในหมู่คณะ.
..... ๘. จัน	ซ. ให้.
..... ๙. ปวัตน์	ฅ. ถ่างออก, กางออก.
..... ๑๐. วิตถาร	ญ. ง่วนอยู่, ป่อย ๆ.
..... ๑๑. ลาญ	ฎ. บริเวณ, วงรอบ.
..... ๑๒. ฉายา	ฏ. สละให้โดยเจาะจง.
..... ๑๓. อวย	ฐ. ความเป็นไป.
..... ๑๔. ชั้นธ์	ฑ. ที่เฉพาะตัว, กว้างใหญ่.
..... ๑๕. พลี	ฒ. เครื่องสัญญาณทำด้วยไม้ใช้ตีหรือสั่นให้ดัง.
..... ๑๖. อธิก	ณ. จุง, ยั่ว, ชักชวน.
..... ๑๗. สักการ	ด. แตก, หัก, ทำลาย.
..... ๑๘. อุทิศ	ต. มีน้ำตาอาบหน้า.
..... ๑๙. ลีลับ	ถ. เสียสละ.
..... ๒๐. รำบาญ	ท. ยิ่ง, เกิน, มาก.
..... ๒๑. ประทุษ	ธ. แยก, กระจายไป.
..... ๒๒. อำพราง	น. ปิดบัง.
..... ๒๓. แพร้งพราย	บ. บุษาด้วยเครื่องอันพืงบุษา.
..... ๒๔. พุมฟาย	ป. รบศึก, รบ.
..... ๒๕. จรุง	ผ. ลึกซึ่งเกินรู้เห็น.
..... ๒๖. โอหัง	ฝ. อยู่ลำพืงคนเดียว.
..... ๒๗. วิเวก	พ. ความเจียบสงัด.
..... ๒๘. เจก	ฟ. ความสงสารผู้ได้รับทุกข์.
..... ๒๙. สันโดษ	ภ. เช่น, เหมือน.
..... ๓๐. ลังเวช	ม. แสดงกริยาวาจาหยิ่งโยโส.

เลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว

๑. ข้อใดกล่าวไม่ถูกต้อง
  ๑. ผู้แต่ง "กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า" คือ พระยาอุปกิตศิลปสาร
  ๒. "สมญาภิธานรวมเกียรติ" ก็เป็นผลงานของผู้แต่ง "กลอนดอกสร้อยรำ"
  ๓. ผู้แต่ง "กลอนดอกสร้อยรำ" เคยบวชเป็นภิกษุอยู่ที่วัดสุทัศน์เทพวราราม
  ๔. ผู้แต่ง "กลอนดอกสร้อยรำ" เป็นกวีในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๖)
๒. ข้อใดกล่าวไม่ถูกต้องเกี่ยวกับผู้แต่ง กลอนดอกสร้อยรำรำพึงในป่าช้า
  ๑. ผู้แต่งฯ มีชื่อเต็มว่า นิม กาดุงงนาชีวะ
  ๒. ผู้แต่งฯ เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๒๒
  ๓. ผู้แต่งฯ สอบไล่วิชาครูได้ในปี พ.ศ. ๒๔๔๓ และยังสามารถได้เปรียญธรรม ๙ ประโยคด้วย
  ๔. ผู้แต่งฯ เข้ารับการศึกษาค้นต้นที่วัดบางประทุนนอก และได้อุปสมบทที่วัดสุทัศน์เทพวราราม
๓. ตำแหน่งในข้อใดที่ผู้แต่ง กลอนดอกสร้อยรำรำพึงในป่าช้า ไม่เคยได้รับ
  ๑. ปลัดกรมตำรวจ
  ๒. พนักงานกรมบัญชีกลาง
  ๓. หัวหน้าแผนกอภิธานสยาม
  ๔. หัวหน้าการพิมพ์แบบเรียนกรมวิชาการ
๔. ข้อใดมิใช่ผลงานการประพันธ์ของผู้แต่ง กลอนดอกสร้อยรำรำพึงในป่าช้า
  ๑. โขกษา
  ๒. สดกั้นเพราะแต่งงาน
  ๓. สงครามการค้ากลอน
  ๔. สยามไวยากรณ์
๕. ผู้แต่ง กลอนดอกสร้อยรำรำพึงในป่าช้า มีนามปากกามากมายยกเว้นข้อใด
  ๑. มหาอุ
  ๒. พระมหานิม
  ๓. อนิก คำชูชีพ
  ๔. อุนิกา
๖. ผู้แต่ง กลอนดอกสร้อยรำรำพึงในป่าช้า เคยเป็นอาจารย์สอนพิเศษนิสิตอักษรศาสตร์มหาวิทยาลัยโต
  ๑. มหาวิทยาลัยศิลปากร
  ๒. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
  ๓. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
  ๔. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
๗. กลอนดอกสร้อยรำรำพึงในป่าช้า ผู้แต่งมีจุดมุ่งหมายในข้อใด
  ๑. เพื่อแสดงความรู้สึกของกวี
  ๒. เพื่อแสดงความสามารถของกวี
  ๓. เพื่อทูลเกล้าฯ ถวายพระมหากษัตริย์
  ๔. เพื่อถ่ายทอดบทกวีที่ไพเราะของอังกฤษให้คนไทยได้ย้าน
๘. กลอนดอกสร้อยรำรำพึงในป่าช้า ผู้แต่งได้แต่งขึ้นตามคำแปลของบุคคลในข้อใด
  ๑. นายผัน สาลักษณ์
  ๒. นายชง เสฐียรโกเศศ
  ๓. นายตรี นาคะประทีป
  ๔. นายสนั่น เทพหัสดิน ณ อยุธยา
๙. จากคำตอบในข้อ ๘. บุคคลท่านนี้ได้แปลมาจากโคลงภาษาอังกฤษของบุคคลในข้อใด
  ๑. F.W. Bain
  ๒. Chales Dickens
  ๓. Thomas Gray
  ๔. Norman Maxwell
๑๐. จากคำตอบในข้อ ๙. โคลงภาษาอังกฤษที่ว่านั้นมีชื่อตรงกับข้อใด
  ๑. Epic
  ๒. Clog on our Wheels
  ๓. The Good Interpreter
  ๔. Elegy Written in a Country Churchyard

๑๑. ข้อใดไม่ถูกต้องตามฉันทลักษณ์ของ "กลอนดอกสร้อย"
- เป็นกลอนแปด
  - ต้องจบลงด้วยคำว่า "เออ"
  - วรรคระดับมีลักษณะดังนี้ "๐ เออ ๐ ๐"
  - ไม่มีสัมผัสในและทุกวรรคต้องมี ๘ คำเท่านั้น
๑๒. ข้อใดกล่าวไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเนื้อเรื่องของ กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า
- มีหนุ่มสาวคู่หนึ่งไปนั่งอยู่ในป่าช้าของวัดแห่งหนึ่งในชนบท
  - ขณะที่ผู้แต่งฯ นั่งอยู่ในที่นั้นเป็นเวลาที่เขาพานำวัวควายกลับบ้านอย่างเหน็ดเหนื่อยอ่อน
  - ตะวันลับฟ้ามีพระจันทร์ขึ้นนกกบินกลับรังเห็นหลุมฝังศพแล้วเอือมเอ็นแค้นและเจ็บเหงา
  - ผู้แต่งฯ "กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า" จึงได้ถ่ายทอดความรู้สึกจากการที่ได้เห็นสิ่งต่างๆ เหล่านั้นออกมา
๑๓. คำประพันธ์ในข้อใดไม่บ่งเวลา
- วังเหยยวังเวง   หง่างเหงง! ย่ำค่ำระฆังฆาน
  - ชวานาเหนื่อยอ่อนต่างจรกลับ   ตะวันลับดับแสงทุกแห่งหน
  - ฝูงวัวควายผ่ายลาทิวากาล   ค่อยค่อยผ่านท้องทุ่งมุ่งถิ่นตน
  - ไม่มีใครได้เคยเลยสักคน   ย่อมบานหล่นเปลา่ตายมากมายเออ
๑๔. ข้อใดกล่าวถึงเรื่อง กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า ไว้ไม่ถูกต้อง
- ผู้แต่งฯ คนแรกเป็นชาวอังกฤษชื่อ ทอมัส เกรย์
  - เรื่องนี้เขียนที่สุสานเก่าของเมืองสโตกโปงส์ ในมณฑลบั๊กกิงแฮมเชอร์
  - นำมาจากวีนิพนธ์เรื่อง Elegy Written in a Country Churchyard
  - เป็นการเขียนรำพึงเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตาย
๑๕. คุณค่าด้านเนื้อหาของ กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า คือข้อใด
- มุ่งแสดงสังขารของชีวิต   ๒. มุ่งแสดงคุณค่าของชีวิต
  - มุ่งแสดงความสำคัญของชีวิต   ๔. มุ่งแสดงความเป็นไปของชีวิต
๑๖. "ความร่ำรวยความสุขให้ทุกอย่าง   เหล่านี้ต่างรอดตายท่าลายชั้นดี
วิธีแห่งเกียรติยศทั้งหมดนั้น   แต่ล้วนผันมาประจบหลุมศพเออ"
ข้อใดคือแนวคิดสำคัญของคำประพันธ์ข้างต้นนี้
- ความเป็นอนิจจังของชีวิต   ๒. ความสุขในโลกคือทุกข์น้อย
  - ทุกคนย่อมหนีความตายไม่พ้น   ๔. มนุษย์พึงพิจารณาสภาวะแห่งตน
๑๗. "แห่งหลุมลึกลานสลดระทดใจ   เรายิ่งใกล้หลุมนั้นทุกวันเออ"
วรรคหลังของคำประพันธ์ข้างต้นมีความหมายตรงกับข้อใด
- เรายังใกล้หลุมฝังศพเข้าไปทุกที   ๒. เรายิ่งใกล้ความหลุดพ้นเข้าไปทุกที
  - เรายังใกล้ความเจ็บสงบเข้าไปทุกที   ๔. เรายิ่งใกล้ความตายเข้าไปทุกที

ให้ใช้คำประพันธ์ต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๑๘. - ๒๒.

ก.	วังเหยยวังเวง	หง่างเหงง! ย่ำค่ำระฆังฆาน
ข.	ชวานาเหนื่อยอ่อนต่างจรกลับ	ตะวันลับดับแสงทุกแห่งหน
ค.	ฝูงวัวควายผ่ายลาทิวากาล	ค่อยค่อยผ่านท้องทุ่งมุ่งถิ่นตน
ง.	ทึ่งทุ่งให้มีตมัวทั่วมณฑล	และทึ่งตนดูเปลี่ยวอยู่เดียวเออ

๑๘. คำประพันธ์ข้างต้นนี้ให้ความรู้สึกใดมากที่สุด

๑. ทุกข์ระทม
๒. หวาดระแวง
๓. หม่นหมอง
๔. วิวาห์ เดี่ยวตาย

๑๙. คำประพันธ์ในข้อใดมีศัพท์พจน์ (เสียงธรรมชาติ) สื่อให้เกิดจินตภาพ

๑. ข้อ ก.   ๒. ข้อ ข.   ๓. ข้อ ค.   ๔. ข้อ ง.

๒๐. คำในข้อใดมิใช่สัมผัสนอก

๑. เวง-เห่ง
๒. ขาน-ผ่าน
๓. กลับ-ลับ
๔. หล-ตบ

๒๑. คำประพันธ์ในข้อใดมีคำสัมผัสพยัญชนะ (อักษร) มากที่สุด

๑. ข้อ ก.   ๒. ข้อ ข.   ๓. ข้อ ค.   ๔. ข้อ ง.

๒๒. คำประพันธ์ในข้อใดที่สัมผัสสระมากที่สุด

๑. ข้อ ก.
๒. ข้อ ข.
๓. ข้อ ค.
๔. ถูกต้องเฉพาะข้อ ข. และข้อ ค.

๒๓. ข้อใดกล่าวไม่ถูกต้อง

๑. ต้นโอรี ผู้ประพันธ์เปลี่ยนเป็น เถาว์อช
๒. ต้นเอล์ม ผู้ประพันธ์เปลี่ยนเป็น ต้นโพธิ์
๓. จอห์น แฮมพ์เด็น ผู้ประพันธ์เปลี่ยนเป็น ศรีปราชญ์
๔. แมลงบิตเทิล ผู้ประพันธ์เปลี่ยนเป็น จิ้งหรีดและเวโร

๒๔. คำศัพท์ในข้อใดไม่ถูกต้อง

๑. ฝ่าย หมายถึง เคลื่อนจากที่
๒. ทรูฐาน หมายถึง ที่เฉพาะส่วนตัว
๓. กตามุข หมายถึง เรื่องราวอันศักดิ์สิทธิ์
๔. ดุษณี หมายถึง อาการนิ่งซึ่งแสดงถึงการยอมรับ

๒๕. เพราะเหตุใดผู้แต่งฯ จึงกล่าวว่า

“โอ้เหมือนปลุกร้างกายนอนรายเรียง พันสำเนียงที่จะปลุกให้ลุกเอย”

๑. เพราะ เขาเหล่านั้นตายแล้ว   ๒. เพราะ เขาเหล่านั้นกำลังนอนหลับ
๓. เพราะ เขาเหล่านั้นอยู่ห่างไกลมาก   ๔. เพราะ เขาเหล่านั้นหูตึงจึงไม่ได้ยินเสียงปลุก

๒๖. “วิถีแห่งเกียรติยศทั้งหมดนั้น แต่ล้วนผันมาประจบหลุมศพเอย”

คำประพันธ์ข้างต้นนี้ให้ข้อคิดในเรื่องใด

๑. ความตายเป็นสิ่งจริงแท้แน่นอน
๒. หลุมฝังศพเป็นเกียรติยศของมนุษย์
๓. มนุษย์ทุกคนย่อมหนีความตายไปไม่พ้น
๔. ถูกต้องเฉพาะข้อ ๑. และข้อ ๓.

๒๗. คำประพันธ์ในข้อใดที่แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้แต่ง กลอนดอกสร้อยว่าฟังในป่าช้า เลือก
กวีนิพนธ์ของทอมัส เกรย์ โดยมีการปรับเปลี่ยนการอ้างถึงบุคคลสำคัญของอังกฤษในช่วงคริสต์ศตวรรษ
ที่ ๑๗ มาเป็นบุคคลสำคัญของไทย

- ก. ไม่เช่นนั้นท่านกวีเช่นศรีปราชญ์   นอนนอนดล่ห้ไปไว้รักษา
ข. หรือผู้กู้บ้านเมืองเรื่องปัญญา   อาจจะมีมานอนจมมดินเอย
ค. เช่นชาวบ้านบางระจันขันรับาญ   กับหมู่มาประพฤษอยุธยา
ง. ชากเอ๋ยชากศพ   อาจเป็นชากนักรบผู้กล้าหาญ

๑. ข้อ ก.   ๒. ข้อ ข.   ๓. ข้อ ค.   ๔. ทุกข้อที่กล่าวมา

๒๘. คำประพันธ์ในข้อใดสอนให้เรารู้จัก "ปลง"

๑. อากาศเย็นเยือกหนาวครววิกาล สัจด์ปานป่าใหญ่ไร้สำเนียง
๒. แอ่งหลุมลึกสถานสลตระทตใจ เรายังโกล้หลุมนั้นทุกวันเฮย
๓. โฉ้เหมือนปลุกร่างกายอนรายเรียง พันสำเนียงที่จะปลุกให้ลุกเฮย
๔. ทิ้งทุ่งให้มีดมัวท่วมดพล และทิ้งคนดูเปลี่ยวอยู่เดี่ยวเฮย

๒๙. คำประพันธ์ในข้อใดใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ในการสื่อให้เกิดภาพ

๑. เขาเป็นสุขเรียบเรียบเจียบสัจด์ มีปวิذنเป็นไปไม่วิตถาร
๒. กองเอ๋ยกองข้าว กองสูงราวโรงนาอิงนำไคร่
๓. ขออย่าได้เอ๋ยเขาหุดเราะราน ดูหมิ่นการเป็นอยู่เพื่อนดูเฮย
๔. เกิดเพราะการเก็บเกี่ยวด้วยเดี่ยวใคร ใครเล่าใดคราดพื้นพื้นแผ่นดิน

๓๐. "ความเอ๋ยความรู้
หมดโอกาสที่จะซื่อขึ้นไป
อันความยากหากให้ไว้ศึกษา
หมดทุกซ์ชุกแต่กิ่งคิดหากิน
คำประพันธ์บทนี้เน้นถึงคุณค่าของสิ่งใด

๑. ความสุข
๒. การศึกษา
๓. ความห่วงใย
๔. การทำมาหากิน

๓๑. คำประพันธ์ในข้อใดไม่มีความเปรียบ (อุปมาโวหาร)

๑. กองเอ๋ยกองข้าว กองสูงราวโรงนาอิงนำไคร่
๒. อากาศเย็นเยือกหนาวครววิกาล สัจด์ปานป่าใหญ่ไร้สำเนียง
๓. ถือเป็นที่รโหรานมนานมา ให้เสียมผาสุกสันต์ของมันเฮย
๔. ลงในเพลิงเกียรติศักดิ์ประจักษ์ตั้ง เปลวเพลิงปลั่งหอมกลบตลบเฮย

๓๒. "เพื่อรักษาความสราญฐานวิเวก
สันโดษดับฟุ้งชานทะยานใจ
จากคำประพันธ์ข้างต้นนี้ ชาวนาได้รับการยกย่องสรรเสริญในเรื่องใดมากที่สุด

๑. ความสุข
๒. ความขยัน
๓. ความเพียร
๔. ความสันโดษ

๓๓. จากคำประพันธ์ในข้อ ๓๒. คำว่า "ซื่อ" มีความหมายตรงกับข้อใด

๑. เย็น ร่ม ชื่น
๒. อับ ทิบ อิ่มคริม
๓. สงบ สบาย ร่มรื่น
๔. วิเวก เจียบเหงา โดดเดี่ยว

๓๔. "ที่เอ๋ยที่ระลึก ถึงอธิกงามลบนภพพื้น
ก็ไม่วอนชีพที่ดับให้กลับคืน เสียงชมชื่นชุตชอุณผู้ตาย
เสียงประกาศเกียรติเอิกเกริกลั่น จะกระเทือนถึงกรรณนั้นอย่าหมาย
ล้วนเป็นคุณแก่ผู้ยังไม่วางวาย ชูเกียรติญาติไปภายภาคหน้าเฮย"
คำประพันธ์ข้างต้นนี้มิได้กล่าวถึงข้อใด

๑. ควรสร้างที่ระลึกให้ใหญ่โตไฮโดงที่สุดให้แก่ผู้ตาย
๒. เสียงประกาศชื่นชมผู้ตายไม่สามารถไปถึงผู้ตายได้
๓. เสียงประกาศชื่นชมผู้ตายเป็นการเชิดชูเกียรติญาติที่ยังมีชีวิตอยู่
๔. สิ่งที่ระลึกที่สร้างขึ้น ถึงแม้จะงามเลิศเลอสักเพียงใดก็ไม่สามารถทำให้ผู้ตายฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้

๓๕. "ฮิตหางยามอีกไปตามใจจินต์ หางยามผินตามใจเพราะใครเฮย"

คำว่า "หางยาม" ในคำประพันธ์ข้างต้นนี้หมายถึงข้อใด

๑. ต้นข้าว
๒. หางวัว
๓. ไก่ลู่
๔. หางโดตรงที่มีงับ

๓๖. “ห้วงเหย่ห้วงอะไว ไม่ยิ่งใหญ่เท่าห้วงดวงชีวิต
แม้คนลืมสิ่งใดได้สนิท ก็ยังคิดขึ้นได้เมื่อใกล้ตาย
ใครจะยอมละทิ้งซึ่งสิ่งสุข เคยเป็นทุกข์ห้วงโยเสียได้ง่าย
ใครจะยอมละแดนแสนสบาย โดยไม่ขายตาใฝ่อาลัยเลย”
- คำประพันธ์ข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ห่วงกังวลกับสิ่งใดมากที่สุด
๑. ความตาย
  ๒. ความสุข
  ๓. ทรัพย์สินสมบัติ
  ๔. ญาติพี่น้อง

ให้ใช้คำประพันธ์ต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๓๗. - ๓๙.

“ศพเหย่ศพสูง เป็นเครื่องจงจัดให้เสื่อมไสศานต์
จารึกคำสำนวนชวนสัการ ผิดกับฐานชวานาคนสามัญ
ซึ่งอย่างดีก็มีกวีเดือน จารึกชื่อปีเดือนวันดับขันธ
ฤทธิสิ่งซึ่งสร้างตามทางธรรม ของผู้นั้นผู้นี้แก่ผีเฮย”

๓๗. คำประพันธ์ข้างต้นนี้ใช้คำเปรียบตรงกับสำนวนในข้อใด

๑. เศรษฐีขาดไฟ
๒. ผู้ลากมาดี
๓. คนยากว่ามี ผู้ดีว่าศพ
๔. คบคนจร นอนหมอนหมื่น

๓๘. คำว่า “กวีเดือน” ตรงกับคำในปัจจุบันว่าอะไร

๑. รัตนกวี
๒. กวีแก้ว
๓. ถิ่นกวี
๔. กวีนิพนธ์

๓๙. คำประพันธ์ข้างต้นนี้สะท้อนให้เห็นสภาพชีวิตด้านใดในสังคม

๑. สถานภาพของคนในสังคมที่ไม่เท่าเทียมกัน
๒. ความสุขของมนุษย์มักจะหาได้จากความเจ็บสงบ
๓. กวีมักจะบันทึกคุณงามความดีของผู้ตายด้วยความเป็นธรรมเสมอ
๔. เกิดเป็นคนต้องหมั่นสร้างสมแต่คุณงามความดี เพื่อลูกหลานจะได้ภาคภูมิใจ

๔๐. ต่อไปนี้ข้อใดไม่ถูกต้องตามเนื้อหาใน กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า

๑. “ห้วงเหย่ห้วงไกล” หมายถึง ไกลจากพวกมักใหญ่ใฝ่สูง
๒. “ซากเหย่ซากศพ” หมายถึง ซากศพของคนชั้นต่ำพวกชาวนาชาวไร่
๓. “ดวงเหย่ดวงณิ” หมายถึง ของดีมีคุณค่า มีราคา หรือมีประโยชน์
๔. “ทอดเหย่ทอดทิ้ง” หมายถึง คนเราเมื่อตายแล้วก็ทิ้งแล้วซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยมี

๔๑. การนำวรรณคดีตะวันตกเข้ามาสู่ประเทศไทยในสมัยรัชกาลที่ 6 และรัชกาลที่ 7 มีลักษณะอย่างไร

๑. แปลเรื่องที่กำลังเป็นที่นิยมในยุโรป
๒. แปลเลียนแบบเรื่องเดิมแต่ให้มีความแปลกใหม่ขึ้น
๓. ดัดแปลงเรื่องเดิมมาประยุกต์เข้ากับสภาพของคนไทย
๔. แปลผลงานของชาติตะวันตกมาดัดแปลงให้เข้ากับธรรมเนียมไทย

๔๒. ใจความสำคัญของเรื่อง กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้ามีว่าอย่างไร

๑. ความตาย
๒. ความหวังโย
๓. ความไม่ประมาท
๔. ความทะเยอทะยาน

๔๓. บุคคลใดเกี่ยวข้องกับการแปลงกลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า
๑. พระยาอุปกิตติปลสาร แปล เสฐียรโกเศศ เรียบเรียง นาคะประทีป เขียนกลอน मुख
  ๒. เสฐียรโกเศศ แปล พระยาอุปกิตติปลสาร เรียบเรียง นาคะประทีป เขียนกลอน मुख
  ๓. พระยาอุปกิตติปลสาร แปล นาคะประทีป เรียบเรียง เสฐียรโกเศศ เขียนกลอน मुख
  ๔. นาคะประทีป แปล เสฐียรโกเศศ เรียบเรียง พระยาอุปกิตติปลสาร เขียนกลอน मुख
๔๔. กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า ใช้สัญลักษณ์ใดแทนความตาย
๑. นกแสก
  ๒. ความมืด
  ๓. เสียงเรไร
  ๔. เสียงระฆัง
๔๕. การประพันธ์เรื่อง กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้ามีลักษณะอย่างไร
๑. วรรคแรกประกอบด้วยคำ ๗-๘ คำ คำที่สองลงท้ายด้วย เอย
  ๒. บทดอกสร้อยหนึ่งบท ประกอบด้วยกลอนสุภาพ ๒ คำกลอน
  ๓. คำที่สองของวรรคแรกจะใช้คำว่า เอย จบคำสุดท้าย ของบทด้วย เอย
  ๔. จบคำสุดท้ายของบทด้วยคำว่า เอย ลักษณะสัมผัสเหมือนกลอนสุภาพ
๔๖. กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้ามีคุณค่าด้านเนื้อหาอย่างไร
๑. มุ่งแสดงคุณค่าของชีวิต
  ๒. มุ่งแสดงสัจธรรมของชีวิต
  ๓. มุ่งแสดงความสำคัญของชีวิต
  ๔. มุ่งแสดงความเป็นไปของชีวิต
๔๗. “เขาเป็นสุขเรียบเรียงเงียบสัด มีปวัตน์เป็นไปไม่วิตถาร”
คำว่า ปวัตน์ มีความหมายอย่างไร
๑. ชีวิต
  ๒. อาชีพ
  ๓. เรื่องราว
  ๔. ความเป็นไป
๔๘. แนวคิดหลักของกลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า ตรงกับข้อใด
๑. ทุกชีวิตมีความเสมอภาค
  ๒. ทรัพย์สินเงินทองเป็นของนอกกาย
  ๓. การไม่มีโรค เป็นลาภอันประเสริฐ
  ๔. ทุกชีวิตมีความตายเป็นที่พึง ความตายจึงเป็น ธรรมดาของโลก
๔๙. คำประพันธ์ในข้อใด ใช้โวหารสัทพจน์
๑. ทิ้งทู่ให้มืดมัวทั่วมณฑล
  ๒. หง่างเหงง ! ย่ำคำระฆังขาน
  ๓. ตะวันลับอับแสงทุกแห่งหน
  ๔. ค่อยค่อยผ่านห้องทู่ทู่มุงถิ่นตน
๕๐. “ความเอ๋ยความรู้ เป็นเครื่องชูชีทางสว่างไสว
หมดโอกาสที่จะชื้อตื้อนี้ไป ละห้วงโยยยากรู้ลงสู่อดิน”
จากบทกลอนดังกล่าวใช้คำใดที่ทำให้เกิดภาพชัดเจน
๑. อุปมา
  ๒. สัทพจน์
  ๓. บุคคลวัต
  ๔. อุปลักษณะ